

Protestantforbund som ble besøkt av 2 mill. mennesker. — Hvilket avisen betrakter som et godt stykke arbeid.

industribedrifter i USA har til ansatte ene fabrikk-prester og andre bedrifter arrangerer ofte leilighetsvis gudstjenester for bedriftens folk.

glasset, kom han (tilføyelse) til å sende en stråle av sol inn gjennom kammersvinduet til den lille spyken oppe på kvisten. Hun så forundret

Vise dem vei til det varmeste hjerte, inn i den frelsende kjærlighets favn! Magnhiid Arnborg.

den hemmelige vest-tyske sabotasiegruppen som amerikanerne skal ha støttet.

ved å heise bilene ombord dekk kom i høyde med bilene kunne kjøre rett kland. I 1928 ble det fraktet over fjorden. Året etter 1930 øket biltrafikken med 72 pst.

«Bastø» som ble bygget de plass til 18 biler på 400 passasjerer. Skipet g. på 14 knop.

Veldig økning i trafikk

I og med denne nye, sp. ferjen ble biltrafikken på Moss—Horten fordoblet. Års tid. Man skulle tro selskapet ville ha forhøyet anskaffelsen av de bare ferjen — eller i h opprettholdt de tidligere skapet gikk den motsatte takstene ned ganske betyde seg å være den rette i ste året «Bastø» var i dr fikken opp til 6605 biler steg den ytterligere til 87. Året til 10 143. Det var air ning at bilferjen Moss—H lost sin oppgave på en i stillende måte.

I 1937 fraktet ferjen mellom Moss og Horten. Utvikling man ikke hadde. Driftsstatistikken for 193 satt stigende tall, 15 590

Ny ferje må t

D/S «Bastø» var alt b til å greie topptrafikken. Høsten 1938 ble det slutt med A/S Moss Værft og D ging av en motorferje med 30 biler og 600 passasjerer komme på 810 000 k: «Bastø» i 1934 kostet 37

M/F «Bastø II» ble levert 1939. Under prøveturen i snittsfarten 14 knop. De fikk sin liddåp allerede: gen den var i drift. Da 238 biler over fjorden. I rekord var 210, og da «Bastø», «Alpha» og «Bemer og tøy kunne holde natt. «Bastø II» klarte a større antall på sine ordin gjennom året steg trafikk som forbausset rely optir 1939 fraktet ferjen 17 65

Nok en utbedring av Straks-krigen var selskapet uttrykk for at

KIRKEN OG DENNE VERDEN

AV

direktør Lorentz Vogt

Scenen står levende for meg. Det var i Berg fangeleir senhøstes 1944. Ute regnet det, som var himmelens sluser åpne. Da taket ikke var så overvettete tett fikk vi også inne til dels nytte godt av den nedstrømmende overflod. I sengestederne — tre lag over hverandre — lå kameratene. Noen snorket høyt. Andre sov blidelig og stille — utkiørt etter døgens strabadser. Enkelte hang med hodene utover sengekanten for å følge med i hva der foregikk nede på gulvet. Her var bordet — det umalte, flisete, temmelig uappetittlige bord — som alltid midtpunktet. Det var der det foregikk. For øyeblikket hadde vår gode, alltid likevektige fangekamerat Johannes Smemo samlet om det 10 å 12 av vennene til sine to ganger ukentlige religiøse sammenkomster, hvor han gjennom sine små foredrag gav noe annet, tildels noe mer, enn ved en alminnelig andakt. Denne gang talte han om kirkens kamp under okkupasjonen mot nazismens overgrep. Han så den som en religiøs strid — meget mer enn som en nasjonal. Og så kom det:

«Guds rike er ikke av denne verden. Derfor kan heller ikke Guds rike komme i kamp med et rike av denne verden, med mindre det siste vil oppkaste seg til sjelens formynder. Men da er også kampen der.»

Der var intet i den ytre situasjon som kunne forlene hans ord med særlig autoritet. De fleste sov blidelig videre i sine sengesteder. De snorkende opphørte ikke med sin noe forstemmende virksomhet. Men der var myndighet i hans rost. Og hans siste setning ble båret av en illevarslende glød.

Johannes Smemo så kampen under okkupasjonen som kirkens kamp mot dem, som ville krenke den fulle religionsovelse. Han var arrestert selv samme høst for utsendelse av en skrivelse, hvori han stemplet innngrepet overfor det norske misjonsselskap som ulovlig — altså et rent kirkelig — ikke et nasjonalt spørsmål. Som så mange av kirkefrontens beste menn var han havnet i Berg interneringsleir.

Hans uttalelse om at kirken må gå til kamp mot enhver stat, der vil oppkaste seg til sjelens formynder, vil neppe vekke noen innsigelse hos noen kristen. Det var aktuelt i Norge under okkupasjonen. Det er det i dag bak jernteppet.

Smemos sterke understreking av at

Guds rike er ikke av denne verden gir derimot en begrensning, som ikke ville vil finne like sikker. Om det ikke er av denne verden, så arbeider kirken den. Den samlede kirkes reaksjon i okkupasjonsårene var religiøst betonet. Men kampen mot overfallsmennene var alment nasjonalt betonet og i denne deltok mange av kirkens menn.

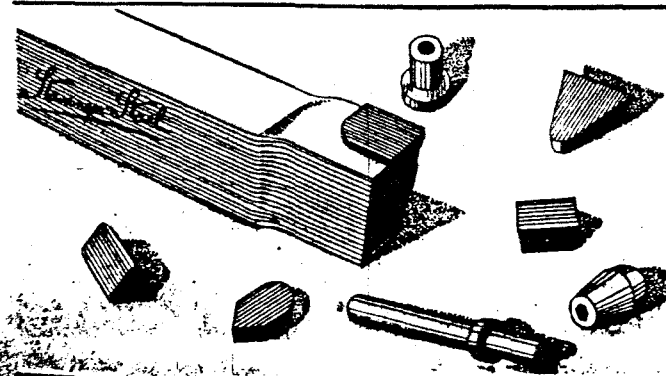
Ingen er i tvil om, at biskop Berggravs opptreden den hele tid var sterkt politisk betonet. Han forente i seg kirkens forkynnervirksomhet med politikken omfattende hensyn til de jordiske problemer. Han opptreden har vært betegnet som forbilleglig. Men parallelt hermed har der vært megen kritikk såvel fra utpreset nasjonale kretser som fra den motsatte side.

Spørsmålet om kirkens stilling til de jordiske problemer er blitt aktualisert ved det Lutherske Hannoveranermote. Og i dag er biskop Berggrav pensjonist — en meget virksom sådan, men i Oslo bispestol sitter Johannes Smemo.

Skal kirken og i tilfelle hvor langt ta opp sliddspørsmål, hvor staten vel ikke søker å oppkaste seg til sjelens formynder, men hvor dog dens lovgivning kan komme til mer eller mindre direkte å øve innflydelse på kirkens virksomhet?

Der forelå til Hannovermøtet — så vidt jeg har oppfattet det — fra norsk side to ting av betydning: De 12 teser om forholdet mellom stat og kirke etter Luthersk syn og så biskop Berggravs tale. Tesene ble av møtet anbefalt til studium i medlemskirken. De er preget av megen og sindig overveise. I sin begrensning ligger de nær opp til biskop Smemos uttalelse i Berg fangeleir. De har vært gjengitt i «Tønsbergs Blad».

Går staten utover sitt område og vil herske over samvittighetene skal motstand øves, men ifølge Luther ved at man forkyrner Guds sannhet midt i øynene på tyranniet og tar de konsekvenser som derved følger for en personlig. Den kristne kirke må derimot ikke øve voldsmakt mot overriheten. De dertil kallede skulle tale åpent og hude det som derav kom. Sannheten og lidelsen skulle være deres våpen.» Det var dette som under okkupasjonen kom til å prege hva jeg vil kalle den rene kirkekamp — motsatt den politiske, som krevet megen taktikk og hvor lidelsen ikke i seg selv var noe ønskelig. Et typisk eksempel: Nuværende biskop i Bergen Ragnvald Indrebø ble kalt til statspolitiet, fordi hans datter ikke var mott til kvinnelig arbeidstjeneste. Han meddelte at

For økonomisk verksteddrift:

Agent i Tønsberg: Tønsberg Maskinforretning A.s

STAVANGER ELECTRO-STAAALVERK AIS JØRPELANG

Kristi ord om omsorgen for nesten legger et dypt ansvar og en daglig forpliktelse på hver kristen og på hver kirke, både overfor staten og overfor folkenes og hjemmenes liv.»

Biskop Berggravs innlegg adskiller seg først og fremst i formen fra tesene. Det har all muntlighets mer ubeavrettede form — vel ytterligere poengtert ved de konsentrerte referater som hittil foreligger. I forkortet gjengivelse vil alltid reservasjonene bli borte. En replikk og hans tale synes å være fremkommet som en sådan vil alltid ta farve av situasjonen. Det gjelder alle mennesker — men kanskje særlig en så åpen og impulsiv natur som biskop Berggravs — også med hans sans for den dramatiske virkning. Hans innlegg skildres som et av Hannoveranermøtets høydepunkter. Men livet

Fortsættelse 10. side

102521

18.11.10.582

MINSTEN

se og Truls fikk inn-
olerte ijer og en
ten det var bare en
dviladent spratt hvil-
vinn i skafet hvis

Eventyr lærer barna trafikkregler

talte kusine Bissel
libake, ropte barna
n snart igjen må-

Australske skolebarn lærer nu trafikreglene gjennom eventyr. I et forsøk på å redusere gatulykkene blant barn har en trafikk-konstabel skrevet og illustrert en serie fortellinger som advarer barna mot farene ved å leke på trafikerte gater, sykle for fort, krysse gaten uten å undersøke om det er klart — som kort sagt peker på den risiko de løper ved ikke å følge trafikkreglene. Regjeringen har tatt opp tanken og sender nu ut fortellingene i bokform til skole.

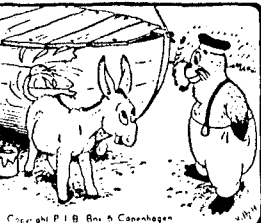
nyttlighet llighet

besoker Zoologisk
Kobenhavn får
klende tekst:
t behandle vort
st ut Hofflighed.

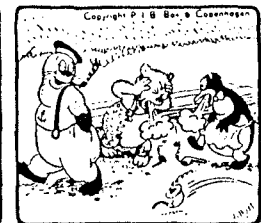
stumper i Kaffeekoppen, aka sig det
venligst til Tjeneren. Han vil straks
sørge for, at De får Deres Kaffe ser-
veret i et Asebakger.

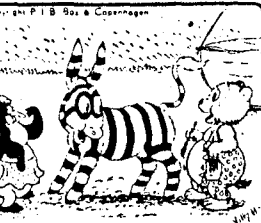
Du er flink til å male. Hans Hare —
ca har en målebok hjemme.

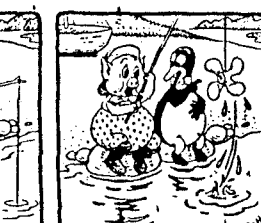
De hadde ikke flere koster, og Pekka
et å gjøre med en tjeneste etterpå.

Når dere har høstet fra dere,
skal jeg komme og fortelle resten av
historien.

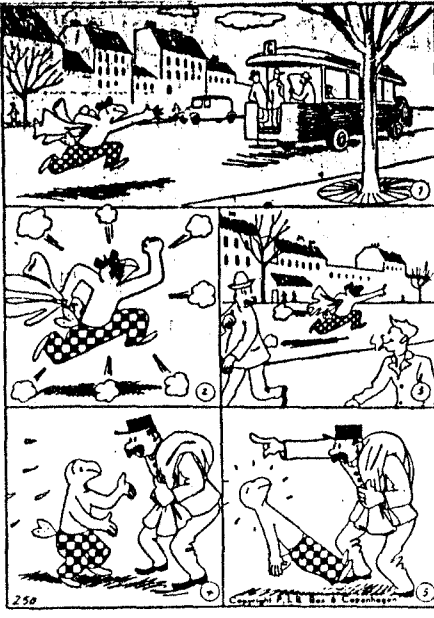
Ser jeg ut som en sebra nå? —
Sebra eller en stripet katt, selv din egen
mor vil ikke kjenne deg igjen.

Det var en rar fisk! — Ja,
det ligner mermost en kjøtt-
kvern.

GLOBI

Globi er kommet for sent hjemme fra, og nu må han løpe etter
bussen med tungen langt ut av halsen. Folk som ser ham storme
nedover gaten tenker: Den lyren er da vist ikke riktig vel bevart.
Til slutt må Globi gi opp. Han forstår at det vil være umulig å ta
i øjen bussen. I sin nød spør han en politibjent om nærmeste vei
til Boulevard Montparnasse. — De går i feil retning, sier politibe-
jenten, hvis De skal til Montparnasse, så skal De akkurat den
motsatte vei.

Ella Flood:

Gamle Nero kunne trolle

Vi satt og lekte nede ved bekken
vår. Boms og jeg og Hildebrandt,
den var blitt så diger at klappen var
bleit under vann, så vi kunne ikke gå
over den mere, bare Boms, men han
turde ikke så mye vann var det, en-
da han liker å bli våt.

«Og jeg sa: — Ekkent borste i Ameri-
ka så ville mamma hente opp Boms
på torkestoren med en klype i det
ene øret.»

«Ikke tull», sa Hildebrandt. «Boms
var jo ke med «tusing»!»

«Han var jo sa jeg.»

«Han var jo ke.»

«Han var jo ke.»

«Han var jo ke.»

«Hvis om at du vil holde opp å si
«han var ke», så skal du få høre noe
som ingen andre vet, uten jeg og
Boms og så deg.»

«Hått!» sa Hildebrandt. «For'n
snakke litt amerikansk, han også,
men bare lite kramme. For han har
ikke vært i Amerika, han bare jeg.»

«Engang som vi var inne i den leke-
butikk, så fikk jeg se Boms, han satt
der midt mellom to katter og det var

ikke plukk hyggelig for'n. Men så
var det bare en leke-bikkje, som var
så lik min Boms, og derfor fikk jeg
lov til å få ham. Men han hadde
glassøne og kunne ikke løpe seg en-
vane, så jeg ble ikke så fult gla i
han likevel — bare om alten da fikk
han sove i armen min akkurat som
om min Boms.»

«Og så du?»

«Ja, skjøtter du — en aften som
mamma og pappa var ute, så sov jeg,
euda, baby-sitter'n, hun Pollyanna,
var der, for hun sov også. Plutselig
hørte jeg leke-Boms begynte å hviske
til meg, tenk.»

«Kunne den leke-bikkja snakke,
han da?»

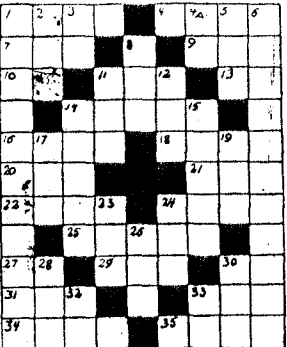
«Nei da, en u sønn — bare hviske
skjøtter du vel. Og blunke med det
ene øyet. Og så var det orn'lig-
Boms, tenk.»

«Men du i all verden, da mann! Å-
sen hadde Boms gred å tunne deg
bort i Amerika?»

«Jeg spurte han jeg og det var vel
ikke noen sak, sa Boms. For han
visste av en gammel hund som kun-
trolle. Og det var euda han dere
Nero borte, hus slakter'n var han
kunne trolle. Men for han ville hjelpe
Boms, så måtte han tsege frem knotten
for'n i for Nero er nesten hund-
fags huske du, da han endelig var
ferdig med det så trollet Nero ham
om til en leke-bikkje som satt i bu-
tikken, hvor jeg fant han. Bare en
gange om natten, fikk han lov av Ne-
ro til å være orn'lig-Boms, sa han,
så han kunne få rore litt på seg. Og
så bad han så pent: «Kan jeg være
så snilld å få bade litt i badebasen-
get, sånn som deg og Pollyanna. Bus-
ter, — for det er så fult når dere bade
og jeg må sitte å svette i alle ull-
kollene og være leke-bikkje.»

«Og det fikk han. Men akkurat som
vi hadde vært i vannet bare en liten
stund, så hørte vi at Pollyanna ropte
på seg, og vips la jeg Boms på kul-
vet, og han var blitt leke-Boms på
flekken, da kom Pollyanna flyende
og puttet meg i sengen min. For hun
hørte at mamma og pappa kom i hel-
sen.»

KRYSSORD

- Vannrett:
1. Bøyd.
 2. Noe av et tre
 3. Mærke.
 4. - - - le «by i Danmark»
 5. I rekka
 6. Har tenner
 7. Anrop
 8. Liketil
- Loddrett:
1. På slagmarken
 2. Tre like.
 3. Tidsmåler.
 4. Preposisjon
 5. Nyvasket
 6. I kirkebygnet
 7. Del av et hus
 8. Ledd.

Kirken og

Fort. fra 8. side.

— også Kirkens — skal leves også i
360 hverdager i året.

Der reiser seg to spørsmål: Hva
skal kirken sjøne hvis staten uten å
gripe inn i forkyrnerverksomheten
søker å hindre kirkeid i dens sosiale
og oppdragende virksomhet. Det er
givet at kirken må oppta kampen mot
et positivt inngrep. Den kan ikke luk-
ke seg inn i andaktsselsker og se bort
fra sitt kall i samfunnslivet. Der var
en tid i Norge — det man kan kalle
Arbeiderpartiets kristendomsfiendtlige
episode — hvor situasjonen var farlig.
Med bekymring kunne kirken se i me-
le den tid, dette parti måtte få mak-
ten. Men denne periode synes forbi.
Med overtakelsen av regjeringmakten
for 17 år siden fulste på dette område
som også på enkelte andre en omle-
ning av Arbeiderpartiets politikk.
Mangt og meget kan ha bidratt her til
— vel også samarbeidet med Kong
Haakon, som ikke bare i formen er
kirken overhode, men også personlig
en overbevist kristen. Konens inn-
flydelse har aldri vært så sterk som
overfor Arbeiderregjeringen.

Men der er også oppstått et annet
spørsmål: Vil den moderne velferds-
stat overfordre det kristne sosiale
arbeide? Vil selve utviklingen man-
overe kirken bort fra de arbeidsom-
råder som også har vært dens kall i
samfunnet? Det var her biskop Berg-
grav satte inn sitt angrep på «Velferds-
staten», og hvor hans ord åpen-
synlig vakte den største bevegelse.
Interessant er dr. Ruben Jøsefson's
kronikk i «Svenska Dagbladet». All-
erede er skriften «Lutherdom — på
marsch» — altså inn i en mer markert
front mot staten — gir tonen: «Og så
en stat med et så vennlig åsyn som
velferdsstaten kan bety en fare for
kirken og en hindring for den kristne
virksomhet. Og så denne form for den
totalitære stat inneholder en trusel
mot menneskene.» Det siste er utvil-
selv riktig. En trusel mot menneske-
nes materielle liv — men neppe mot
kristendommen. Det faller allfall meg
vanskelig å innse, at det som nu fore-
tar i de i Norden, sosialistisk sakte
samfunn — Norge og Sverige — skulle
inneholde en undertrykkning av kirken
virksomhet. Den statlige sosiale vel-
ferd vil aldri overfordre det kristne
barnhelsearbeide. Det er
utmerket at staten sier hva den en-
vane, så jeg ble ikke så fult gla i
han likevel — bare om alten da fikk
han sove i armen min akkurat som
om min Boms.»

«Og så du?»

«Ja, skjøtter du — en aften som
mamma og pappa var ute, så sov jeg,
euda, baby-sitter'n, hun Pollyanna,
var der, for hun sov også. Plutselig
hørte jeg leke-Boms begynte å hviske
til meg, tenk.»

«Kunne den leke-bikkja snakke,
han da?»

«Nei da, en u sønn — bare hviske
skjøtter du vel. Og blunke med det
ene øyet. Og så var det orn'lig-
Boms, tenk.»

«Men du i all verden, da mann! Å-
sen hadde Boms gred å tunne deg
bort i Amerika?»

«Jeg spurte han jeg og det var vel
ikke noen sak, sa Boms. For han
visste av en gammel hund som kun-
trolle. Og det var euda han dere
Nero borte, hus slakter'n var han
kunne trolle. Men for han ville hjelpe
Boms, så måtte han tsege frem knotten
for'n i for Nero er nesten hund-
fags huske du, da han endelig var
ferdig med det så trollet Nero ham
om til en leke-bikkje som satt i bu-
tikken, hvor jeg fant han. Bare en
gange om natten, fikk han lov av Ne-
ro til å være orn'lig-Boms, sa han,
så han kunne få rore litt på seg. Og
så bad han så pent: «Kan jeg være
så snilld å få bade litt i badebasen-
get, sånn som deg og Pollyanna. Bus-
ter, — for det er så fult når dere bade
og jeg må sitte å svette i alle ull-
kollene og være leke-bikkje.»

«Og det fikk han. Men akkurat som
vi hadde vært i vannet bare en liten
stund, så hørte vi at Pollyanna ropte
på seg, og vips la jeg Boms på kul-
vet, og han var blitt leke-Boms på
flekken, da kom Pollyanna flyende
og puttet meg i sengen min. For hun
hørte at mamma og pappa kom i hel-
sen.»

«Næmen, jeg tror du har hørt
Boms' sa mamma. Og så ville hun
henge han opp til tørk på snoren i
badet, med en klype i det ene øret.
Og så skjønte ikke hun at jeg ble så
sinna for det.»

«Hente opp Boms, da vel, — med
en klype i øret. Mamma var visst ik-
ke riktig gær'n hun.»

«Nei, det hadde gjort orn'lig
vondt for Boms, stakkars, når han

Lorentz Vogt.

EN FORRETNINGSMANN i Dram-
mens er satt under tiltale for bl. a. å
ha løstnet seg opp til 100 prosent